

Arrest

nr. 65 111 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 juni 2010 en heeft zich op 25 juni 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 februari 2011.

1.3. Op 13 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadjiek van origine te zijn. U bent geboren op 10 hamal 1369 (omgezet naar Westerse kalender 30 april 1990) in Chandal Baeë, een dorp in het district Paghman van de provincie Kabul. U hebt van 20 dalwa 1387 (8 februari 2009) tot 22 saur 1389 (12 mei 2010) voor het stadhuis van Kabul gewerkt als designer bij de stadskrant. Op 17 of 18 saur 1389 (7 of 8 mei 2010) werd u een eerste keer tegengehouden door twee gewapende mannen nadat u van uw werk op weg was naar uw huis. De twee mannen zeiden dat ze u en uw familie kenden en wisten waar u werkte. Op datzelfde moment reed er een Amerikaans konvooi van Kabul richting Paghman voorbij waarop de twee mannen vluchtten. Uit angst voor deze twee mannen bent u enkele dagen niet gaan werken. Twee of drie dagen later (20-21 saur 1389) werd u een tweede keer tegengehouden door twee andere gewapende mannen. Één van de gewapende mannen stapte in uw auto en richtte een wapen op u. Hij vroeg informatie over het stadhuis, de bewakers en het gebouw. U zou voor hen explosieven moeten plaatsen in uw auto en vervolgens uw auto voor het stadhuis parkeren. U stemde hiermee in omdat u op dat moment bedreigd werd met een wapen, maar vroeg meer tijd om een uitvoeringsplan uit te werken. De twee mannen waren hiermee akkoord en zouden u later opnieuw opzoeken om uw plan te bespreken. Diezelfde dag nog hebt u de hulp ingeroepen van de burgemeester, maar niet gekregen. Vervolgens hebt u uw vader opgebeld en vertelde u alles aan hem. Uw vader vond de situatie te onveilig en regelde een smokkelaar die u einde saur 1389 (mei 2010) hielp om naar het buitenland te vluchten. Op 25 juni 2010 verklaarde u zich hier vluchteling. Ter ondersteuning van uw asiërelaas legt u een taskara, drie foto's, een brief van uw werk, twee opleidingscertificaten en een drietal kranten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Paghman, Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asiëlinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Uw geografische kennis van de regio waarvan u beweert afkomstig te zijn, is dermate onvolledig dat niet aangenomen kan worden dat u uw hele leven in het dorp Khoja, Paghman zou hebben gewoond. U beweert dat uw dorp Khoja dichtbij Chandal Baeë gelegen is (CGVS 24-02-2011, p. 3). In de informatie waarover het CGVS beschikt werd echter geen dorp genaamd Khoja in de buurt van Chandal Baeë teruggevonden, wel blijkt er een dorp Khoja in Paghman te liggen, maar niet in de buurt van Chandal Baeë zoals u beweert (CGVS, p. 3). Het is eveneens vreemd dat zo goed als geen enkele van de door u opgesomde plaatsen in de buurt van uw dorp genaamd Khoja terug te vinden zijn in de beschikbare informatie. Op de vraag welke andere dorpen dicht bij Chandal Baeë gelegen zijn, geeft u correct Darrah ye Zargar en Parachee (CGVS, p. 10). Het is echter opmerkelijk dat u plaatsen als Safedan en Chawalkel niet kent, terwijl deze ook dicht bij het Chandal Baeë gelegen zijn, de plaats waar u beweert 12 jaar naar school te zijn geweest, zoals blijkt uit de beschikbare informatie (CGVS p. 3). Wanneer u geconfronteerd werd met plaatsen als Hajmir en Shamulzai, bleek u nog nooit van deze plaatsen gehoord te hebben (CGVS, p. 11). Dit is opmerkelijk daar deze dorpen volgens de beschikbare informatie dichtbij Khoja gelegen zijn. Uw gebrekkige kennis van deze locaties is eigenaardig aangezien het toch wel de nabije omgeving betreft, waarvan toch zou mogen worden verwacht dat u de plaatsen nauwkeuriger zou kunnen situeren, gelet op uw beweerde levenslange verblijf in deze regio. Op de vraag welke provincies er allemaal aan uw district grenzen antwoordde u Maidan Wardak en de bergen van Shakardara (CGVS, p. 11). Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat de provincie Parwan ook grenst aan uw district; Shakardara is dan weer een district van de provincie Kabul grenzend aan Paghman. Gezien uw opleidingsniveau mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u deze kennis bezit. Voorts dient te worden opgemerkt dat u wel enige kennis etaleert over een aantal belangrijke incidenten in Paghman, maar dat deze vrijwel algemeen bekend zijn, zelfs bij veel inwoners van Kabul. Zo hebt u enerzijds weet van een aanslag op Italiaanse militairen die op weg waren naar een bouwproject van een brug in Bulbul Chasma, Paghman (CGVS, p. 14) en van een aanslag op A.(...) W.(...) in Paghman (CGVS, p. 15). Anderzijds wist u dan weer niets van een aanslag op de lokale radiozender Zafar in Paghman, die nochtans ook recent plaatsvond zoals uit de bijgevoegde informatie blijkt (CGVS, p. 11).

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat u niet afdoende op de hoogte bent van bepaalde geografische informatie met betrekking tot het district waarvan u recentelijk afkomstig beweert te zijn. Het betreft kennis die redelijkerwijze verwacht mag worden van iemand die zijn hele leven in dit district beweert te hebben gewoond. Het feit dat u U.(...) S.(...) wel kent, maar niet weet tot welke beweging S.(...) behoort, is ook uitermate opmerkelijk (CGVS, p. 9). In werkelijkheid wordt zowat heel Paghman door de "Ittehad-e Islami" van S.(...) gecontroleerd en laten zij hun aanwezigheid zeer sterk voelen aan de burgers van dit district. Daarnaast beweert u dat één persoon, M.(...) genaamd, uit het dorp Darreh-ye Zargar om het leven kwam bij een groot protest tegen de handelswijze van S.(...) (CGVS, p. 9). U beweert verkeerdelijk dat er slechts één demonstrant om het leven kwam, terwijl er in werkelijkheid in totaal drie burgers gedood werden bij deze gebeurtenissen. U beweert dat commandant G.(...) het protest organiseerde, maar u weet verder niets over hem (CGVS, p. 9). Zo gaf u vreemd genoeg niet aan dat G.(...) een voormalige commandant was van Ittehad-Islami, de partij van S.(...). Bovendien beweert u dat er slechts één groot protest tegen S.(...) plaatsvond (CGVS, p. 13), terwijl er in werkelijkheid zeker twee protestacties georganiseerd werden. U kan van deze gebeurtenissen wel een algemeen beeld ophangen, maar u kan geen specifieke informatie geven. Het betreft wederom kennis die verwacht mag worden van een opgeleid iemand die beweert heel zijn leven in Paghman gewoond te hebben. U kende de naam van het districtshoofd van Paghman wel, maar u wist verder niets over hem, u kon zelfs niet zeggen wat zijn etnische origine is (CGVS, p. 11-12). Aangezien u deelnam aan het dagdagelijkse leven in Paghman en Kabul en gezien uw opleidingsniveau kan redelijkerwijs worden verwacht dat u meer informatie over deze persoon zou kunnen geven en dat u op zijn minst zou kunnen aangeven dat hij S.(...) en zijn partij ondersteunde zoals blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, aangezien het districtshoofd toch een prominente plaats inneemt in Paghman. Van iemand die twaalf jaar naar school is geweest, een cursus Engels en een computercursus heeft genoten en werkzaam was bij een stadskrant in Kabul en deelnam aan het openbaar leven in Paghman en Kabul mag dergelijke nauwkeurige kennis verwacht worden.

Er wordt dan ook geen geloof gehecht aan uw beweerde verblijf in Paghman, Afghanistan. De vaststelling dat u niet recent uit Paghman afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante

elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Er bestaan daarenboven twijfels rond de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan. Gedurende uw asielrelaas hebt u op geen enkele wijze duidelijk gemaakt door wie u persoonlijk bedreigd werd en wie u persoonlijk dient te vrezen. U werd tweemaal bedreigd door verschillende onbekende mannen, maar wie zij waren kon u niet zeggen (CGVS, p. 16-17). U maakt niet aannemelijk tot op heden nog problemen te hebben met deze onbekende mannen. U zei hieromtrent dat u via uw ouders heeft vernomen dat er drie gewapende mannen naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u. U verklaart dat het bij die ene keer is gebleven en dat uw familie die mannen niet meer heeft teruggezien (CGVS, p. 18). Het blijkt dat uw familie zonder verdere problemen in Paghman kan blijven wonen, wat toch opmerkelijk is gezien de eerdere bedreigingen tegen u gericht. Het is immers niet uitgesloten dat deze mannen wraak zouden nemen op uw familie wegens uw vlucht, toch nemen zij blijkbaar het risico nog steeds in de regio te blijven wonen. De geloofwaardigheid van deze bedreigingen komt hiermee dan ook in het gedrang. Voorts kon u niet duidelijk maken hoe deze mannen eigenlijk bij u terecht gekomen zijn (CGVS, p. 17). U verklaart zelf dat de twee onbekende mannen u informatie vroegen over het stadhuis en de beveiliging van het gebouw, ze kenden u immers en wisten waar u werkte (CGVS, p.16). Het is echter opmerkelijk dat zij u benaderden daar u zelf niet werkzaam was in het stadhuis zelf, maar in een gebouw dat verderop lag (CGVS, p.6). Het is dan ook vreemd dat deze onbekende mannen net u uitgekozen hebben en niet iemand die in het stadhuis zelf werkte. U kon gedurende heel uw relaas niet voldoende duidelijk maken wat de bedoeling van deze mannen was. Uw beweringen blijven louter hypothetisch (CGVS, p. 18).

U legde een aantal documenten voor die uw asielrelaas moeten staven. Uw identiteitsdocument (ofwel taskara) kan een bewijs zijn voor uw identiteit en nationaliteit die hierboven niet wordt betwist. De foto's waarop u en uw collega's te zien zijn, vormen geen enkel bewijs voor de identiteit en de hoedanigheid van deze personen en bevestigen uiteraard niet uw tewerkstelling bij "Pamir", de stadskrant van Kabul. De Pamir-kranten, waarin nergens uw naam vermeld staat, vormen evenmin een bewijs van uw tewerkstelling. U legde twee opleidingscertificaten van de Engelse taal en van een computercursus voor. Deze voegen echter niets toe aan uw asielrelaas en dienen hoogstens als bewijs van uw gevolgde opleidingen. Tot slot legde u een brief voor van uw werkgever op het stadhuis in Kabul waarop vermeld staat dat u bij hen werkzaam was van 20 dalwa 1387 tot 22 saur 1389. U verklaart dat u deze brief via uw broer verkregen hebt (CGVS, p. 19). U kan verder geen documenten voorleggen die uw tewerkstelling bevestigen. Van iemand die gewerkt heeft voor de stadskrant te Kabul mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij meerdere documenten bezit die aantonen dat hij daar werkzaam was. U toont hiermee onvoldoende aan gewerkt te hebben voor de stadskrant te Kabul. Bovendien verkreeg u dit document blijkbaar op eenvoudige wijze, namelijk via uw broer die het zelf op het stadhuis zou verkregen hebben. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kunnen Afgaanse documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afgaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat zijn vrees voor zijn leven wijst op een bewustzijn van het risico van bedreiging en een aanslag op zijn leven in Afghanistan door een terroristische organisatie omwille van zijn werk als ambtenaar voor de overheid van Kabul. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag van 24 februari 2011 en stelt dat daaruit onomstotelijk blijkt dat hij een "gegronde vrees heeft voor bedreiging en aanslag op zijn leven door terroristische organisatie in Afghanistan". Hij voegt daaraan toe dat hij geen bescherming heeft gekregen ondanks zijn aanklacht bij de burgemeester van het gemeentehuis.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan "dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (...) bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd (is) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. (...)” en dat in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële en formele motiveringsplicht en verhoorverslag staat. Onder verwijzing naar zijn verklaringen in het verhoorverslag betoogt verzoeker dat hij meer dan voldoende informatie heeft gegeven omtrent zijn regio dat er geen twijfel mag zijn omtrent zijn afkomst van Paghman.

2.3. Wat de subsidiaire bescherming betreft stelt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en nationaliteit en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot een stereotype motivering. Verzoeker besluit dat hij een reëel risico loopt om onmenselijk en vernederend te worden behandeld door terroristische groeperen omwille van zijn tewerkstelling bij de overheid en hij eveneens het reëel risico loopt omwille van het binnenlands gewapend conflict in zijn regio.

Bij het verzoekschrift worden als bijlage onder andere twee getekende plattegronden en een onvertaalde tekst toegevoegd (kopieën van gemaakte schetsen tijdens het gehoor). Verzoeker legt ter terechtzitting een plattegrond neer van zijn regio waarop hij precies heeft aangeduid waar hij vandaan zou komen.

2.4. Verzoeker gaat er vooreerst aan voorbij dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt vooreerst dat hij vreest voor vervolging vanwege “terroristische groepen” omwille van zijn werk als ambtenaar voor de stad Kabul, meer specifiek voor de stadskrant. Verzoeker zou tot twee keer toe belaagd zijn door, voor hem, onbekenden die een eerste keer eisten dat hij zijn werk voor de stadskrant zou opgeven en een tweede keer dat hij explosieven in zijn auto moest meenemen om op deze manier een aanslag te plegen bij de stadskrant. Tevergeefs zou verzoeker bescherming gezocht hebben bij de burgemeester.

Na lezing van verzoekers verklaringen is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan het door hem voorgehouden relaas. Zo verklaarde verzoeker dat in beide gevallen zijn belagers op de hoogte waren van de plaats waar hij werkte, zijn naam en de naam van zijn vader en broer, zijn familie en de plaats waar hij woonde (gehoor, p. 15-16). Verzoekers belagers waren blijkbaar vastbesloten om een aanslag te laten plegen in een overheidsgebouw in Kabul, het stadhuis, zodat het ongeloofwaardig is dat, indien verzoeker aan hen zou kunnen ontkomen, zij niet iemand anders, in het bijzonder zijn broer, onder druk zouden hebben gezet om de daad te plegen, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij ook de naam van zijn broer kenden, zelfs bij verzoeker thuis een “huiszoeking” deden en verzoeker op de vraag of er nog anderen uit zijn dorp of familie bij de stadskrant werkten, antwoordde “mijn broer. Wat deed hij daar? Mijn broer werkte bij het ministerie van mijnen en in het laboratorium” (gehoor, p. 5). Daarenboven is het ook niet in het minst geloofwaardig dat verzoeker naar aanleiding van deze incidenten naar de burgemeester stapt met de mededeling dat hij zich niet veilig voelde en gevraagd heeft voor een lijfwacht voor enkele dagen (gehoor, p. 16) terwijl uit de bedreigingen van de belagers bleek, althans de tweede keer, dat hij explosieven in zijn auto moest meenemen naar de plaats van zijn tewerkstelling bij de stadskrant. Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan de reactie van de burgemeester. Immers, in de gegeven veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek in Kabul, kan verwacht worden dat de burgemeester die op de hoogte wordt gebracht van een mogelijke aanslag op zijn stadhuis op een andere manier reageert dan wat verzoeker stelt: “Maar hij zei dat het niet enkel in uw regio, heel Afghanistan is onveilig. Wij kunnen toch niet iedereen bescherming bieden.” Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas

mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De Raad is van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas.

Waar verzoeker aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, in casu, bedreiging en aanslag op zijn leven door terroristen die een aanslag op het gemeentehuis willen plegen, hij door een beschrijving te geven van de terroristen ruime informatie heeft gegeven, en hij geen bescherming heeft gekregen van de burgemeester, wijst de Raad erop dat aan verzoekers relaas geen enkel geloof kan worden gehecht en wordt voorts benadrukt dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingdefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren. De ongeloofwaardigheid van het relaas wordt verder onderstreept door de vaststelling dat, behoudens een beweerde huiszoeking door de terroristen, verzoekers familie, waaronder zijn broer die eveneens voor de overheid tewerkgesteld zou zijn, geen noemenswaardige problemen hebben gekend met de terroristen aan wie hij kon ontsnappen.

2.6. Wat verzoekers afkomst uit het district Paghman betreft kan het volgende worden vastgesteld. Verzoeker heeft duidelijk kennis over de streek. Hij vernoemt meerdere prominente figuren en vermeldt een aantal veiligheidsincidenten. Niettemin dient te worden vastgesteld dat verzoeker U. S. kent maar dan niet op de hoogte is van zijn partij de 'Ittehad-e islami', terwijl deze partij in werkelijkheid heel Paghman controleert, zoals in de bestreden beslissing gesteld, hetgeen niet wordt betwist in het verzoekschrift. Van een jongeman die gestudeerd heeft in Paghman, daar geboren en getogen zou zijn, naar zijn zeggen, en tewerkgesteld zou zijn bij de stadskrant in Kabul, is het niet aanvaardbaar dat hij deze partij niet kent. Meer nog, verzoeker kent de naam van het districtshoofd maar weet niet dat deze laatste tot dezelfde partij gehoord als S., noch van welke etnie het districtshoofd is. Deze vaststellingen ondermijnen ernstig verzoekers bewering dat hij tot recent in Paghman zou hebben gewoond.

Voorts kan verzoeker wel enkele belangrijke incidenten vermelden maar weet hij niets van een aanslag op de lokale radiozender Zafar in Paghman, in maart 2008 zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Van een jonge man die verklaart dat hij naar de radio luistert (gehoor, p. 6) en zelf radio Zafar vernoemd en weet waar het station gelegen is (gehoor, p. 11) kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van de aanslag op de lokale radiozender, indien hij effectief in die regio zou hebben gewoond.

Verzoeker verklaart uitdrukkelijk dat hij afkomstig is uit "Chandal Bae, in het dorp Khoja", en gevraagd wat Chandal Bae juist is stelt hij dat dit het centrum van Paghman is, dichtbij zijn dorp Khoja (p. 3 "*Chandal Bae, wat is dat juist? Dat is het centrum van Paghman. Daar is de bazaar en de markt. Het is dicht bij ons huis*"). Merkwaardig genoeg wordt op de map toegevoegd aan het administratief dossier geen dorp Khoja vermeld in de nabijheid van Chandal Bae. Dit wordt reeds in de bestreden beslissing gesteld en verzoeker onderneemt geen enkele poging in het verzoekschrift om dit te weerleggen, noch biedt hij een verklaring waarom het dorp "Khoja" op de map van Paghman-district gelegen is ten zuiden-oosten van Chandal Bae, nabij Hajmir, een dorp dat voor verzoeker onbekend is (gehoor, p. 11).

Ter terechtzitting legt verzoeker een plattegrond neer met enige verduidelijkingen over de regio, door hem aangebracht. Hij duidt daar als zijn plaats van herkomst aan "QAWME-KHOJAHAV", een plaatsnaam die hij tijdens het gehoor op geen enkel moment heeft vernoemd. De plaats Qawme-Khojahav ligt, volgens verzoekers aanwijzingen dichtbij Chandal Bae, doch dit wijzigt niets aan de vaststelling dat hij Safedan en Chawalkel, dorpen dichtbij Chandal Bae volgens de map, niet kent. Meer nog, volgens de aanwijzingen zou Safedan tussen zijn beweerde dorp Qawme-Khojahav en Chandal Bae liggen.

Darah-je Zargar en Betut kent verzoeker wel, doch deze dorpen liggen veel verder van het districtscentrum dan Safedan en Chawalkel. Verzoeker vermeldt correct Maidan Wardak als aangrenzende provincie, doch verkeerdelijk "Shakar Dara" dat een district is in de provincie Kabul. Ook de provincie Parwan grenst aan zijn district wat door verzoeker dan weer niet wordt vermeld.

De vaststelling dat verzoeker thans zijn dorp Qawme-Khojahav noemt, volgens hem gesitueerd in de buurt van Chandal Bae, is op zijn minst merkwaardig, temeer hij de huidige benaming ook niet heeft gebruikt tijdens het invullen van zijn de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad is dan ook van oordeel dat de plaatsnamen en de persoonsnamen die verzoeker wel kent, ingestudeerd zijn, temeer dient vastgesteld te worden dat, naast de verkeerde naam van zijn dorp, ook zijn kennis over plaatsen en personen fragmentarisch is.

2.6. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover hij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste en tweede middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 b van de vreemdelingenwet.

Verder kan ook de verwijzing naar algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker maakt niet aannemelijk geboren en getogen te zijn in Paghman. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Paghman aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming, wat in casu niet het geval is.

2.8. Het attest van tewerkstelling in Kabul wijzigt niets aan het voorgaande. Ook de attesten op naam van "M. S/O K. A. en K. M. S/O K. A." dat hij Engelse les en computer volgde en de foto's tonen niet aan dat verzoeker geboren en getogen is in Paghman. Verzoekers taskara is een bewijs van zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit maar toont evenmin aan dat hij in Paghman woonde. De voorgelegde kranten waar verzoeker niet wordt vermeld geven geen enkele aanduiding van zijn tewerkstelling, die op zich door de raad niet wordt betwist, of zijn plaats van herkomst.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS